

בס"ד

תלמידים יקרים,

במפגש הקודם היכרנו את רכיבי הטיעון.

לפניכם שני מאמרי טיעון שמציגים את העמדות השונות כלפי מבחנים בבתי הספר.

עליכם לזהות את רכיבי הטיעון במאמרים.

בחרו את הדרך המועדפת עליכם לעשות זאת: תוכלו להדגיש את רכיבי התוכן בצבעים שונים, למלא את הטבלה או את התרשים.

בהצלחה רבה!

אני, תתפלאו, בעד בחינות הבגרות

מעובד על פי מאמר מאת ג' הראבן, מעריב, אייר תשנ"ד, מאי 1994

בכל שנה, עם פתיחת העונה של בחינות הבגרות, מתחדש הדיון באשר לתכליתן ולנחיצותן, ונשמעת הטענה שהבחינות, ללא שום קשר למתכונתן, רעות ומזיקות. עמדתם של שוללי הבחינות עוד זכורה לי מהימים הרחוקים שבהם למדתי אני עצמי לבחינות, ודומה שמעט התחדש בעמדה זו מאז.

ואלו טענותיהם:

— הבחינות רעות, משום שהן מחייבות שינון / לעיסה / טחינת חומר, רחמנא לצלן.

— הבחינות רעות, משום שחלק גדול מהחומר שנבחנים עליו מיותר, ונשכח ממילא זמן קצר לאחר הבחינה.

— הבחינות רעות, משום שהן גורמות לתלמידים־טרדה, מטילות עליהם עומס ומפריעות להם ליהנות מתקופת הנעורים התוססת.

טענות אלה מבוססות על ההנחה שאילו רק היינו מוותרים על הבחינות, היוו בתי הספר נהפכים לאיים של אושר, שבהם נאספים מורים ותלמידים בצל התאנה לקרוא סונטות של שקספיר ולעיין בצוותא בכתבי אפלטון. [...]

מי שרואה בשינון מילה גסה, נמנע לרוב מלהסביר מדוע. האמת היא שלשינון יש חשיבות גם לאחר סיום הלימודים בתיכון. גם בעולם ממוחשב, מתקשר ועתיר ידע עדיין יש משמעות לזכירה, וגם בצבא ובאוניברסיטה, מהתואר הראשון עד לדוקטורט, אנשים נדרשים להפגין שליטה בעולם מסוים של ידע, ואין די בידיעה באיזה מדף בספרייה אפשר למצוא את הפרטים.

אמנם חלק גדול מהחומר שנלמד לבחינות נשכח בתוך זמן קצר, אך הדבר נכון גם בנוגע לכל למידה בהמשך החיים. בבחינות הבגרות, עצם היכולת להשתלט על כמות מסוימת של חומר עומדת למבחן. ייתכן שמבחן זה אינו צריך להיות יחיד או מכריע, אך מי שאינו מסוגל לעמוד בו, ספק גדול אם יוכל להתמודד עם דרישה דומה, כשתבוא בעתיד.

בחינות הבגרות הן טקס התבגרות, וכתקס התבגרות אין הן אמורות לגרום הנאה. אפשר להשוות אותן לכמה מהמסעות שעורכים בצבא: מבחינת פיתוח הכושר, ערכם של המסעות אולי שולי, אך מי שעמד בהם, יודע שהוא מסוגל. [...]

עדיף תלמיד שמרוב מיאוס כותב פרודיה על ביאליק, על מי שאין לו מושג מה כתב ביאליק, מכיוון שמעולם לא נאלץ לשנן את שירתו [...]

* פרודיה — יצירה היתולית הבנויה על חיקוי מכאון של יצירה רצינית

מבחן בתבונה

מעובד על פי ירון לונדון, ידיעות אחרונות, 7 במרס 1995

משרד החינוך אימץ את הטענות העתיקות המוטחות בבחינות הבגרות והחליט לצמצם את מספרן במגמה לבטלן כליל. לאחרונה אימצו האוניברסיטאות את הרפורמה הזו.

במהלך השנים "הואשמו" הבחינות באשמות שונות; בין היתר נטען שהן אינן מדד טוב של ידיעות התלמיד ושהן "מלחיצות".

טרם הומצאה שיטה למדוד בה את היכולת הפוטנציאלית הטמונה באדם, אבל יש שיטה שבאמצעותה ניתן למדוד במקורב את ידיעותיו עכשיו. לשיטה הזאת קוראים בחינה. אם אין בוחנים, אין האדם יודע מהו רוחב ידיעותיו וגם זולתו אינו יודע. התרשמותו של מורה מהכוחות הגנוזים בתלמידו עשויה להיות נכונה או שגויה. חנו של תלמיד, נימוסי הטובים, אר ש ת פניו האינטליגנטית והברקותיו בשיאו הם מדדים לקויים בתכלית.

ממצאים סטטיסטיים מלמדים שתוצאותיהן של בחינות הבגרות מנבאות טוב למדי את מידת הצלחתו של הנבחן באוניברסיטה, לפיכך עדיף לערוך את מיון היכולות, במוקדם ולא במאוחר. אדרבא, מיון מוקדם מונע השקעת מאמצי שווא, החטאה בבחירת הכיוון בחיים, תסכולים רבים ובזבוז כספי הציבור.

איני יודע אם אמנם מלחיצות הבחינות את כל התלמידים או שהן מלחיצות רק תלמידים אחדים – אלה הנוטים לקונן. אבל גם אם הבחינות מלחיצות, הרי שיש בהן תועלת, כי הן מאמנות את האנשים הצעירים בעבודה תחת לחץ ומגלות מי מיטיב לעמוד בו ומי מתמוטט. אפשר שהיכולת לעמוד בלחצים היא סגולה שרכישה כדאית, אפילו יותר מרכישת ידע במתמטיקה, באנגלית ובספרות. מי שידעותיו מצומצמות, אך יש בכוחו להתמודד עם לחצים, יוכל להדביק בעתיד את הידע החסר לו, אך מי שכל רוח קלה מפילה אותו ארצה, לעולם לא יוכל לשפשף את עיניו ולהתגבר על עייפותו, לחרוק שיניים ולהתמודד. יילחצו התלמידים מן הבחינות? שיילחצו קצת, לא נורא.

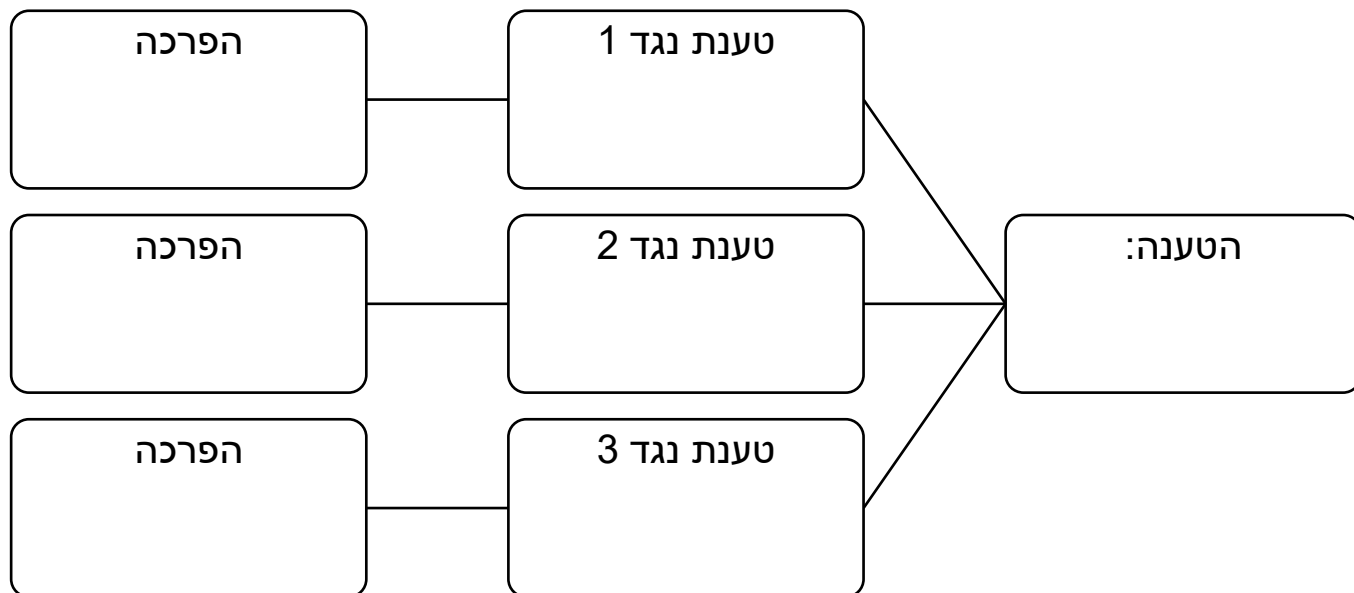

טבלה למילוי רכיבי המבנה:

		שם המאמר:
		כותב/י המאמר:
		שנת פרסום ומקום פרסום:
		טענת הכותב
<u>הפרכה לטענות הנגד:</u>	<u>טענת נגד</u>	
<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>	
<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>		נימוקים נוספים:
		הסתייגות:

תרשים למאמר מספר 1: אני תתפלאו בעד בחינות בגרות

מסקנה:

תרשים למאמר 2 : מבחן בתבונה

